

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Χρόνια Πολλά!

Αποκρές το κατάλαβες; Τα νεα στις εφημερίδες πάντοτε ή σχεδόν πάντοτε δυσάρεστα. Είναι η ενημέρωση, που καταγράφει πολέμους και απάτες και πολιτικές ειδήσεις, που δεν είναι συχνά ευχάριστες κι ελπιδοφόρες. Αυτά για τους δημοσιογράφους. Εγώ πιστεύω πως πρέπει να προβάλλουμε και τα καλά από την ζωή εκείνα που την ομορφαίνουν και της δίνουν νόημα. Γιατί όσο κι αν μας απασχολούν οι βιοτικές μέριμνες, όσο κακόβουλοι και συμφεροντολόγοι κι αν είμαστε έχουμε και εκείνο το καλό παιδί μέσα μας, έστω και κοιμισμένο, που αποζητάει το χάδι, το χαμόγελο, το τραγούδι. Είναι και η άνοιξη, ένα λουλούδι, ένα βλαστάρι πράσινο, ένα κελάδημα πουλιού, μια ακτίνα φωτεινή, μια ελπίδα. Κι έχουμε πολλές εκδηλώσεις που μας ανεβάζουν πάνω από τη ρουτίνα της κάθε μέρας, εκδηλώσεις που δεν είναι απομικές. Εκδηλώσεις κοινωνικές, που ενώνουν τους ανθρώπους, τους κάνουν κοινωνία, σύνολο, ράτσα, έθνος. Ένα γνώριμα, σύμβολο, κρίκος είναι η Αποκριά. Η εποχή της αναγέννησης της φύσης που φέρνει αναζωογόνηση, ελπίδα. Μια περίοδος ανάπτυξης, κατάργησης της ρουτίνας, της καθημερινότητας, κάτι σαν απελευθέρωση.

Πανάρχαιες οι γιορτές της αναγέννησης της φύσης, πανάρχαια και η ανάγκη της διαφυγής από το μαγκανοπήγαδο της καθημερινότητας.

Κι εκεί έχουμε την ομορφιά της ελευθερίας και της ελευθεριότητας. Βασικό κι ασύγαστο το γενετήσιο ένστικτο κι ευκαιρία να ξεφύγουμε από τη σεμνότητα με τα καμώματα τα συμβολικά.

Από το ελεύθερο αρχαίο ελληνικό πνεύμα ο συμβολισμός του γενεσιούργού ένοτικτου, στις γιορτές την αναγέννησης της φύσης, πάντα βασικό στοιχείο κι η παράδοση δεν αλλοιώθηκε. Ο Χριστιανισμός, που έντυσε με σεμνότητα το αρχαίο ελεύθερο πνεύμα, το δέχτηκε σαν χαλάρωση πριν την ετοιμασία για τη μεγάλη γιορτή της Ανάστασης, της νίκης της ζωής.

Χαλαρή η πθική στις γιορτές της αποκριάς κι εκεί έρχεται και η μεταμφίεση. Μια μυστική πόρτα για να ξεφύγει κανείς από τη σοβαρότητα και τυπικότητα που επιβάλλει η κοινωνική ζωή. Βλέπουμε να ξεφτάει κι η μάσκα στις κοινωνίες μας. Μήπως... να πούμε ότι το μασκάρεμα... γενικεύεται;

Κι όμως, Γιώργο, κι εδώ στην παροικία μας, ζήσαμε κάποιες ωραίες αποκριάτικες εκδηλώσεις, τις πρόλαβα κι εγώ. Θυμάμαι στον τρίτο όροφο της Ελληνι-

ELLINIS

R.H.M.S.

κής Λέοχης στο Ελίζαμπεθ στράτη, πάντα στη δεκαετία του εξήντα, θυμάμαι κάτι ωραίες αμφιέσεις. Τον Πάνο Ιγνέλη υπέροχο Διογένη, τη γυναίκα του με μια μεγάλη μπέρτα με σκαλωμένα τραπουλόχαρτα, τον Ευάγγελο Ευστρατιάδην μαχαραγιά και την γυναίκα του Αννα μια πολύ ωραία Ινδή. Τον Θοδωρό τον Περογιαννάκη πειρατή, τη γυναίκα του Πίτσα, τον Πέτρο τον Πρίντεζη αρχαίο νεαρό με χιτώνα και χλαμίδα, τον γιατρό τον Παπαχαραλάμπους Κινέζο και τη γυναίκα του μπεμπέκα με νταντά, βαμμένην νέγρα την Τούλα Οικονόμου. Αυτούς θυμάμαι και οι περισσότεροι έχουν φύγει. Μένουν οι μνήμες κάποιων καιρών και εκδηλώσεων που έζησε η παροικία, η ιστορία μας που δεν έχει γραφτεί.

Σήμερα σου έστειλα φωτογραφίες από αποκριάτικα γλέντια κι ένα ποίημα του Ζαχαρία Παπαντωνίου μέσα στο πνεύμα των ημερών.

ΣΕ ΕΝΑ ΣΟΦΟ

Σοφέ μου το τετράσσοφο
Που σε φωτάει λυχνάρι
Νάτανε λέει φεγγάρι
Και σου είκοσι χρονών.
Νάτανε τάχα η γνώση σου
με τον αγέρα αμάξι
για δασωμένη ράχη
ξεκίνημα πρωινό
νάτανε τάχα η σκέψη σου
συρτού χορού τραγούδια
μιαν αγκαλιά λουλούδια
μια ιστορία τρελή.
Τα μύρια που δεν έμαθες
Νερό θα τάχες μάθει
Με δάσκαλο τα πάθη
Μ' ένα κλεφτό φιλί
Πολύ την καταφρόνεσες.
Na είμαστε καλά, Γιώργο,
χρόνια μας πολλά.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εοένα Γρηγόρη με τις όμορ-

στες τον υπόλοιπο κόσμο και δυστυχώς την Ελλάδα μας.

Να σου πω την αλήθεια, ούτε κατάλαβα πως έφτασαν οι Απόκριες, μέχρι που έλαβα μια ευγενή πρόσκληση από την Παναχαϊκή Φιλανθρωπική Ενωση «Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός» για το Πατρινό Καρναβάλι, που έχει γίνει παράδοση στην παροικία μας. Στην Αλεξάνδρεια θυμάμαι τις δεξιώσεις «μεταφιεσμένων» τής υψηλής κοινωνίας για φιλανθρωπικούς σκοπούς με πανάκριβες αμφιέσεις, αλλά οι αποκριές γιορτάζονταν με πολύ κέφι και στα σπίτια με αμφιέσεις που έφταχναν άνδρες και γυναίκες χρησιμοποιώντας την φαντασία τους.

Στην εποχή μας, όμως, καλέ μου φίλε, δεν χρειάζονται οι Απόκριες για να δούμε μασκαράδες, αφού μόλις βγω από την πόρτα μου όλο και κάποιον πάντα μεταφιεσμένη θα δω, με πολύχρωμα ρούχα και μαλιά, ρυπόλπους περιπούτσια της «μόδας» και πανάθεμα τη μόδα που γελιοποιεί την ομορφιά του ανθρώπινου σώματος.

Συμφωνώ, όμως, πως έστω μια φορά το χρόνο ο άνθρωπος πρέπει να «το ρίχνει έξω» μεταφιεσμένος και προπαντός πίσω από μια μάσκα που κρύβει το πρόσωπό του και όχι μόνο. Πολλές φορές οι μεταφιέσεις είναι έργα τέχνης και αυτοί που τις φορούν διαθέτουν μεγάλη φαντασία ή πολλά... χρήματα για να εντυπωσιάζουν.

Ας ευχηθούμε, λοιπόν, καλές Απόκριες στους γλεντζέδες συμπάροικους και καλή επιτυχία στο Πατρινό Καρναβάλι.